

Leo Trotskij

USA kommer att delta i kriget

1 oktober 1939

Artikeln publicerades för första gången i förkortad form i *New York Times* 4 oktober 1939. De avslutande avsnitten som där utelämnades har här tillfogats.

MF

Sovjetunionens politik, full av överraskningar också för uppmärksamma iakttagare, härrör i själva verket från Kremles analys av internationella relationer och kan i stort formuleras på följande vis:

Sedan länge har inte bara Frankrikes utan också Storbritanniens ekonomiska betydelse upphört att avspegla deras koloniala besittningar. Ett nytt krig kommer sannolikt att innebära slutet för dessa imperier. (Ingen tillfällighet, heter det i Kreml, att en smart opportunist som Mohandas K Gandhi redan rest kravet om Indiens självständighet. Det är bara början.) Att binda sin framtid till framtiden för Storbritannien och Frankrike, om inte USA ställer sig bakom dem, vore att döma sig själv på förhand.

”Operationerna” på Västfronten under krigets första månader stärkte bara den uppfattningen i Moskva. Frankrike och Storbritannien bestämmer sig för att inte kränka Belgiens och Schweiz’ neutralitet – något som blir oundvikligt om det utvecklas till ett storkrig – och inte heller har de på allvar gått till attack på Siegfriedlinjen. Tydligt vill man över huvud taget inte ha något krig alls om inte USA går med på att ingripa.

Moskva anser, följaktligen, att de oklara och obeslutsamma operationer Frankrike och Storbritannien ägnar sig åt egentligen handlar om en militär sittstrejk mot USA och inte något krig mot Tyskland.

Under de omständigheterna åtföljdes Augustipakten mellan Josef Stalin och Adolf Hitler oundvikligen av Septemberöverenskommelsen. Den verkliga innebörden av de algebraiska formlerna i det nya diplomatiska verktyget kommer att stå klar de närmaste veckorna.

Det är ytterst osannolikt att Moskva nu kommer att ingripa på Hitlers sida mot kolonial-imperierna. Stalin ingick den oerhört impopulära pakten med Hitler bara för att rädda Kreml från riskerna med och störningarna av ett krig. Därpå hamnade han i ett mindre krig för att kunna rättfärdiga sitt block med Hitler. I luckorna av ett storkrig kommer Moskva också att försöka tillskansa sig ytterligare några erövringar i Östersjön och på Balkan.

Det är emellertid nödvändigt att se dessa provinssiella erövringar i perspektivet av ett världskrig. Om Stalin vill behålla de nya provinserna måste han förr eller senare sätta sin egen makt på spel. Allt han gör handlar om att kunna dröja med det ögonblicket.

Men om det är svårt att tänka sig något direkt militärt samarbete mellan Moskva och Berlin på Västfronten vore det rent lättsinne att underskatta det ekonomiska bidrag Sovjetunionen, med hjälp av tysk teknologi – framför allt vad gäller transporter, kan ge den tyska armén. Betydelsen av den brittisk-franska blockaden kommer säkerligen inte att elimineras, men den kommer att försvagas avsevärt.

Den tysk-sovjetiska pakten kommer i det läget att få två konsekvenser. Den kommer att förlänga kriget betydligt och föra det ögonblick närmare då USA ingriper.

Det ingripandet i sig är helt oundvikligt. London försökte, trots alla belägg för motsatsen, låtsas som att Hitlers ambitioner inte sträckte sig längre än till Donauslätten och hoppades

kunna hålla Storbritannien utanför. På liknande sätt hoppas en del på den amerikanska kontinenten kunna gömma sig bakom en pappersridå av isolering från rent "europeiskt" vansinne. De förhoppningarna kommer att slå slint. Det handlar om en kamp för *världsherravälde* och då kommer Amerika inte att kunna ställa sig utanför.

USA:s ingripande skulle kunna förändra inte bara Moskvas hållning utan också Roms. Men än så länge är detta bara framtidens musik. Empirikerna i Kreml står med bågge fötterna fast förankrade i det nu rådande. De tror inte på någon seger för Storbritannien och Frankrike och håller sig följaktligen till Tyskland.

För att kunna förstå sovjetisk politik och alla dess oväntade svängningar måste man framför allt avvisa den absurda idén om att Stalin är ute efter att gynna den internationella revolutionen med kriget som medel. Om Kreml hade det i sikte hur kan man då offra sitt inflytande över den internationella arbetarklassen för att få ockupera några gränsområden?

Revolutionens öde kommer inte att avgöras i Galizien, eller i Estland och heller inte i Lettland eller Bessarabien. Det kommer att avgöras i Tyskland, men där stöder Stalin Hitler. Det kommer att avgöras i Frankrike och i Storbritannien, men där har Stalin utsatt kommunistpartierna för ett dråpslag. Inte heller kommer USA:s kommunistiska parti någon längre tid att kunna stå emot konsekvenserna av Septemberpakten. Polen kommer att resa sig på nytt; Kommunistiska internationalen aldrig.

I själva verket finns ingen regering i Europa eller världen i övrigt som mer fruktar revolutionen än den privilegierade kast som styr Sovjetunionen. Kreml känner sig inte stabilt och revolutioner är smittsamma. Just för att Kreml fruktar revolution fruktar man krig, som leder till revolution.

Det stämmer att Kreml i de områden man ockuperar börjat expropriera de stora egendomarna. Men det är ingen revolution verkställd av massorna, utan en administrativ förändring i syfte att utvidga den sovjetiska regimens välde i de nya territorierna. I de "befriade" områdena kommer Kreml snart att skoningslöst slå ned arbetare och bönder och underställa dem den totalitära byråkratin. Det är inte den sortens "revolution" Hitler oroar sig för i sitt närområde – och på sitt sätt har han helt rätt.

I syfte att få de nyfunna vännerna att hamna på kollisionkurs gör den brittisk-franska propagandan allt för att framställa Hitler som bara ett redskap i händerna på Stalin. Det strider mot sunt förnuft. I såväl Septemberpakten som Augustipakten är Hitler den aktiva parten. Stalin intar en underordnad roll, han anpassar sig, han marscherar i takt med Hitler och han går inte längre än han måste för att inte behöva bryta med Hitler. Hitlers politik har en offensiv prägel med världsomfattande inriktning. Stalins politik är defensiv och provinsial. Hitler vill bryta itu det brittiska imperiet och lägga grunden till ett krig med USA. Stalin stöder honom i syfte att avleda honom från att gå österut. På varje stadium av sin plan går Hitler in för att skapa ett nytt system av "vänskapliga" relationer. I augusti tillförsäkrade han sig Stalins neutralitet och ekonomiska samarbete – för att kunna angripa Polen. I september gjorde han Stalin till en aktiv partner i kampen mot Frankrike och Storbritannien. Halva Polen är inte ett för högt pris för det. Hur som helst, om Hitler förlorar kriget kommer han ändå att förlora Polen. Om han, med hjälp av Stalin, segrar kommer han genast att ställa allt som handlar om Öst på dagordningen.

På grund av det svåra, för att inte säga det omöjliga, för Tyskland att hålla igång något utdraget krig vill Hitler genomföra det i form av en rad snabba hugg. Idag har Hitler åter behov av en andningspaus. Som förut behöver Stalin fred. Därav Stalins iver att tvinga Frankrike och England att kapitulera utan strid. Förvisso skulle fred på Västfronten ge Hitler fria händer mot Sovjetunionen. Att Stalin slutit upp bakom dennes "fredsoffensiv" beror på att han försöker utnyttja tillfällena. Stalin är taktiker, inte någon strateg. Delningen av Polen

innebär dessutom att han förlorat sin handlingsfrihet.

För att få Kreml att ändra politik finns bara ett sätt, men ett säkert sådant. Det är nödvändigt att ge Hitler ett sådant slag att Stalin upphör att frukta honom. Därför är det nu möjligt att säga att den viktigaste nyckeln till Kremls politik finns i Washington.

Översättning: Björn Erik Rosin